

האם מיסוד הזנות הפך את גרמניה לבית בושת?

מאז שמוסדה הזנות בגרמניה ב-2001 הושגה התוצאה ההפוכה - והתופעה התרחבה ■ בשוודיה, לעומת זאת, הוחמרה החקיקה נגד הזנות - והתופעה הצטמצמה ■ הגרמנים, שנהפכו ליעד לתיירות מין אירופית, מסרבים להודות בכישלון - אך מודים כי יש לשנות את החוק

• 17.12.2013 מאת: [אקונומיסט](#)

כמה מודרנים וליברלים נשמעו הסוציאלי-דמוקרטים והירוקים בגרמניה ב-2001. הם היו בממשלה ורצו לשנות את הסטטוס החברתי של הזנות ולהפוך את הזנות לחוקית, אז הם העבירו חוק שנועד להסיר את הסטיגמות של עובדות תעשיית המין באמצעות, למשל, מתן זכויות מלאות של ביטוח בריאות, פנסיות והטבות אחרות לזונות. "ניצול" של עובדות תעשיית המין הוא עדיין עבירה פלילית, אך העסקתן או אספקתן באופן מסודר נהפכו לחוקיות. הרעיון היה שעובדים אחראים שמנהלים [בתי זונות](#) בטוחים ונקיים ידחקו את הסרסורים אל מחוץ לשוק.

גרמניה החלה בניסיון למסד את הזנות בעת ששוודיה, מדינה שדומה לה בהרבה מובנים תרבותיים, [נעה בכיוון ההפוך](#). ב-1999 הגדירו השוודים תשלום עבור מין כעבירה פלילית (סרסוריה כבר נחשבה לפשע). בעצם הדבקת סטיגמה לא לזונות אלא לגברים שמשלמים להן, ואפילו הכנסתם לכלא, קיוו השוודים לצמצם את התופעה.

הדרכים השונות שבהן נעו שתי המדינות נהפכו לסוגיה פוליטית לוהטת בגרמניה. מחנה המרכז-ימין, בהנהגת הקנצלרית אנגלה מרקל, הצביע נגד החוק למיסוד הזנות ב-2001. בספטמבר זכתה מרקל שוב בבחירות, אך לא השיגה רוב בפרלמנט. היא הגיעה בשבוע שעבר להסכם קואליציוני עם המפלגה הסוציאלי-דמוקרטית (SPD) שהיתה שותפה לחיבור החוק. ואף שהסוציאלי-דמוקרטים לא מוכנים להודות שטעו, הם מודים שיש צורך בשינויים.

ברלין. מספר המקרים הידועים של סחר בנשים ירד

נראה שתופעת הזנות אכן הצטמצמה בשוודיה (אלא אם היא ירדה לחלוטין למחתרת), בעוד שגרמניה נהפכה לבורדל ענק - ואפילו יעד לתיירות מין אירופית. לפי הערכות, בגרמניה עובדות כיום 400 אלף זונות, שמשרתות עד מיליון גברים ביום. בדיוק 44 מהן, כולל ארבעה גברים, נרשמו להטבות רווחה - נתון שמאיר את החוק מ-2001 באור מגוחך.

הפרטים משתנים מאזור לאזור, היות שהמדינות הפדרליות והרשויות המקומיות מחליטות היכן בתי הזנות יפעלו וכיצד. ברלין היא העיר היחידה ללא הגבלת אזורים. בחלק מהמקומות, היצאניות עומדות בצדי הכבישים, כשבסמוך נמצאים תאים פתוחים ל"חפוז". באחרים, כמו בזארבריקן, שקרובה לגבול עם צרפת [המחמירה יותר](#), יזמים משקיעים במגה-בורדלים שעונים על ביקוש ממדינות אחרות.

אם העובדות האלה היו בתעשיית המין מרצון החופשי, כל זה היה עדיין במסגרת החוק מ-2001. איגודי הזנות מתעקשים שזה עדיין כך. אבל איש אינו מכחיש שנשים רבות נהפכות לזונות שלא מרצון. הדוגמאות הקשות ביותר לכך הן נערות מכפרים עניים ברומניה ובבולגריה שמגיעות לגרמניה בכפייה, במרמה או לאחר שפוטו לכך. ברגע שהן מגיעות, הן נלכדות כבשר טרי בבורדלים, בין אם מכיוון שהן חייבות כסף לסוחריהן או מכיוון שהן חוששות מהתנכלות למשפחותיהן בבית.

"לכודות במצב סבוך שאין לו פתרון"

המתנגדים הגדולים ביותר לזנות בגרמניה, כמו הפמיניסטית הרדיקלית אליס שוורצ, מתארים את הזנות כעבדות מודרנית, בטענה כי הנשים האלה "לכודות במצב סבוך שאין לו פתרון". שוורצ פירסמה עצומה להפיכת תשלום על מין לעבירה פלילית, שעליה חתמו ידוענים. ברברה קייבמן ואלפרידה שטפן, שתי חוקרות חברתיות, אומרות שעבדות ועבודה בתעשיית המין הן למעשה שתי תופעות שונות, וכי להעסקה בכפייה של רומניות ובולגריות במקצוע, כמו בחקלאות או במגזרים אחרים, "אין כמעט קשר לחוק מיסוד הזנות", אלא הרבה יותר לצירופן של המדינות האלה לאיחוד האירופי ב-2007.

מספר המקרים הידועים של סחר בנשים דווקא ירד בגרמניה, מ-987 מקרים ב-2001 ל-482 מקרים ב-2011. הספקנים טוענים כי רוב המקרים אינם ידועים, מכיוון שהנשים מפחדות להעיד. הקשר בין מיסוד הזנות לבין סחר בנשים נותר, אם כן, שנוי במחלוקת. מחקר שבחן 150 מדינות מצא כי הלגליזציה מרחיבה את השוק לתעשיית המין, וכך מגבירה את הסחר בנשים. איגודי הזנות תקפו את המחקר כלא מבוסס מספיק.

בסופו של דבר, הבחירה במדיניות הנכונה היא עניין של תרבות ואידיאולוגיה, אומרת סוזן דודייה מאוניברסיטת גטבורג. הן החוק השוודי והן החוק הגרמני מקורם בתנועות שמאל וארגונים פמיניסטיים במדינות אלה. אך בעוד שהשוודים המתקדמים רואים את ארצם כמסוגלת לקבוע יעדים חיוביים, הגרמנים (ובמיוחד הירוקים) אינם בוטחים במדינה בשאלות של מוסר אישי, ורואים אותה כאיום צבוע ואוטוריטרי על הביטוי האישי. זה הדבר היחיד שיכול להסביר מדוע השוודים ממשיכים לתמוך באופן גורף במדיניות שלהם, והגרמנים בשלהם.